"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବୁଦ୍ଧିକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିବାକୁ ହେଲେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ଧୀରେ ଧୀରେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜର ସମୟ ଏବଂ ଧନକୁ କିପରି ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ କେହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରୁଛି ସେତେବେଳେ ସେଥିରେ ବହୁତ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଶରୀର ଛାଡି ଚାଲିଗଲା ପରେ ଆଉ ଯାହା କିଛି କରିବ ସେଥିରେ ତ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ମରିଗଲା ପରେ ଯାହା କିଛି କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ନିଜର ସମୟ ଏବଂ ପଇସା ବରବାଦ କରୁଛନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି କହୁଛନ୍ତି ନା, ତେବେ ଶିବବାବା ହୁଅନ୍ତୁ ବା ବ୍ରହ୍ମାବାବା ହୁଅନ୍ତୁ ଅଥବା ଦାଦା । ଦାଦା (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ କହିବେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତ୍ରେତାର ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ'ଣ ହୋଇଛି, ଏହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା । ବାକି ଦ୍ୱାପର-କଳିଯୁଗରେ କିଏ କିଏ ଆସିଲେ, କ'ଣ ହେଲା, ତା'ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ତ ବହୁତ ଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତା ଯୁଗର କୌଣସି ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ନାହିଁ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଅଛି, ପରନ୍ତୁ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ପୂର୍ବକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଅଜ୍ଞାନତା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବେହଦର ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଥିଲ । ଏବେ ଅଳ୍ପ-ଅଳ୍ପ ବୁଝୁଛ । କେହି କେହି ଏବେ ମଧ୍ୟ କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ବହୁତ କିଛି ବୁଝିବାର ଅଛି । ବାବା ଆବୁର ମହିମା ଉପରେ ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ଏହା ଉପରେ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର କାରଣ ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ଅଛ । ତୁମର ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ ଦିଲୱାଡା ମନ୍ଦିର କେବେ ତିଆରି ହୋଇଛି, କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ତିଆରି ହୋଇଛି । କହୁଛନ୍ତି ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ତେବେ ବାକି ଆଉ କେତେ ବର୍ଷ ରହିଲା ? ୩୭୫୦ ବର୍ଷ ରହିଲା । ତେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏବଂ ବୈକୁଣ୍ଠର ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ (ସ୍ମାରକୀ) ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ମନ୍ଦିରମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ହେଉଛି ନା । ଜଣେ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ଭଲ କରିଥାନ୍ତି । ଏବେ ଆଉ ପଇସା କାହିଁ ଯେ ତିଆରି କରିବେ । ସେତେବେଳେ ପଇସା ବହୁତ ଥିଲା, ତେଣୁ ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର କେତେ ବଡ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଏବେ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଆଗ୍ରା ଆଦିରେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ହେଉଛି ଫାଲତୁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ତିଆରି ସରିବା ବେଳକୁ ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ଆସି ଯାଇଥିବ । ଏହି କଥା କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଭାଙ୍ଗୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଗଢୁଛନ୍ତି । ପଇସା ମାଗଣାରେ ଆସୁଛି । ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଏଥିରେ ସମୟ, ପଇସା ଏବଂ ଶକ୍ତି ସବୁ ନଷ୍ଟ ହେଉଛି । କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଗଲେ କେତେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ କିଛି ହେଲେ କରୁ ନାହୁଁ । ଆତ୍ମା ତ ଚାଲିଗଲା, ବାକି ଚମଡା କେଉଁ କାମର । ସର୍ପ କାତି ଛାଡେ, ତାର କ'ଣ କିଛି ମୂଲ୍ୟ ଅଛି । କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଚମଡାର ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି । ଜଡ ଚିତ୍ରର କେତେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଇଏ (ଦେବୀ-ଦେବତା) କେବେ ଆସିଲେ କିପରି ଆସିଲେ, କିଛି ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଭୂତ ପୂଜା । ପାଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଧରିନିଅ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ଆଚ୍ଛା ୧୫୦ ବର୍ଷ ଆୟୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା, ଶରୀର ଛାଡି ଦେଲେ, ବାସ୍ । ଶରୀର ତ କୌଣସି କାମର ରହିଲା ନାହିଁ । ତା'ର ସେଠାରେ କେଉଁ ମୂଲ୍ୟ ଥିବ । ଆତ୍ମା ଚାଲିଗଲା, ଶରୀର ଚଣ୍ଡାଳ ହାତରେ ଦେଇ ଦେଲେ, ସିଏ ସେଠାକାର ପ୍ରଥା ଅନୁସାରେ ଜଳାଇଦେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ତାଙ୍କର ନାମକୁ ବିଖ୍ୟାତ କରିବା ପାଇଁ ମାଟି ନେଇ ଉଡାଇବେ । ସେସବୁ କିଛି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ' କେତେ କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଖୁଆଇଥା'ନ୍ତି, ଆହୁରି କେତେ କ'ଣ, କରିଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ଏସବୁ କିଛି ବି ହେବ ନାହିଁ । ଶରୀର ତ କୌଣସି କାମର ରହିଲା ନାହିଁ । ତାକୁ (ଶରୀର)କୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଚିତ୍ର ରହିଥାଏ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଅବିକଳ ଚିତ୍ର ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଆଦି ଦେବଙ୍କ ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତି ସଠିକ୍ ନୁହେଁ । ପୂଜା ଯେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ କଲେ ସେତେବେଳର ପଥର ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ଯାହା ଥିଲା ତାହା ତ ଜଳିକରି ଶେଷ ହୋଇଗଲା ନା ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହା ବାହାରୁଛି । ଏହି କଥା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତନ ତ ଚାଲୁଛି ନା । ଆବୁର ମହିମାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ସିଦ୍ଧ (ସାବସ୍ତ୍ୟ) କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ବସିଛ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ବାବା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ନର୍କରୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥାନ । ଏବେ ଏତେ ଭାବନା ନାହିଁ କେବଳ ଶିବଙ୍କଠାରେ ଭାବନା ରହିଛି । ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦିର ନିଶ୍ଚୟ ଥିବ । ଅମରନାଥରେ ମଧ୍ୟ ଶିବଙ୍କର ହିଁ ମନ୍ଦିର ରହିଛି । କହନ୍ତି ଶଙ୍କର ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ତ କଥା ଶୁଣାଇବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କିଛି ହେଲେ ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଯାଇଛ, ଆଗରୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନଥିଲା ।

ଏବେ ବାବା ଆବୁର କେତେ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ସବୁ ତୀର୍ଥଠାରୁ ଏହା ମହାନ୍ ତୀର୍ଥ ଅଟେ । ବାବା ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନନ୍ୟ(ଅସାଧାରଣ)ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ସିନା, ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ତ ଜ୍ଞାନ

ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକ । ରିଫାଇନ୍‌ନେସ୍(ପରିମାର୍ଜିତ) ବହୁତ ଦରକାର । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ କାହାର କାହାର ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ଯୋଗ ଲାଗୁଛି । ଯୋଗ ସହିତ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ।ଏପରି ନୁହେଁ କେବଳ ଯୋଗ କରିବା । ଯୋଗ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ନିହାତି ଦରକାର । ଦିଲ୍ଲୀରେ ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ ଭବନ ନାମ ରଖିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ଏକଥା କେହି ବି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ-ବିଜ୍ଞାନ ତ ସେକେଣ୍ଡର କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେପକାଅ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରେ ତିଳେ ମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ । ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ଚିନ୍ମୟାନନ୍ଦ ଇତ୍ୟାଦି କେତେ ବଡ-ବଡ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ରହିଛନ୍ତି, ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର କେତେ ଶିଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ? ତେବେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଜଗତର ଗୁରୁ ତ' ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଗୁରୁ ବଡ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ କେବେ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱାମୀ କରିନଥାଏ ତେଣୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଜଣେ ଗୁରୁ କରିଲ, ସେ ହିଁ ସଦଗତି କରାଇବେ ପୁଣି ଆଉ ଗୁରୁ କାହିଁକି କରୁଛ ? ସତଗୁରୁ ତ ଏକମାତ୍ର ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବିଲକୁଲ୍ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେହେତୁ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ତେବେ ସେଠାରେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ତ ରହିବେ ନା । କେହି ତ ତିଳେମାତ୍ର ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ଡ୍ରାମାରେ ତାଙ୍କର ଏହିପରି ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଶିକ୍ଷକ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝିପାରିବେ ଏବଂ ଏକଥା ଯେଉଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡୁଥିବ ନା । ସେଥିପାଇଁ କହନ୍ତି ଗୁଡ ଜାଣେ ଗୁଡର ବଣା (ଗୋଥରୀ) ଜାଣେ । ଗୁଡ ଶିବବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅବସ୍ଥାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପାଠପଢାରୁ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି — କିଏ କିପରି ପଢୁଛନ୍ତି, କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ସଫଳ କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଘର ଦ୍ୱାରା ଛାଡିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । କେହି ଯଦି ବାବାଙ୍କର ଅବଜ୍ଞା କରନ୍ତି ତେବେ ଏକଦମ୍ ପଥର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଥିଲେ — ଏହା ହେଉଛି ଇନ୍ଦ୍ରସଭା । ଶିବବାବା ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଯାଇଛି ତାଙ୍କର ଅବଜ୍ଞା କରିଲେ ତେଣୁ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲେ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖୁଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ସାଥିରେ ଆଣୁଛ ବୁଝିସୁଝି ଆଣ ଏପରି ନୁହେଁ, ବିକାରୀ ଅପବିତ୍ର ଏଠାରେ ଆସି ବସିଯିବେ । ନଚେତ୍ ଆଣିଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଉପରେ ଦୋଷ ଲାଗିଯିବ । ଏପରି କାହାକୁ ଆଣିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତ ରେସ୍‌ପନ୍‌ସିବିଲିଟୀ (ଦାୟିତ୍ୱ) ରହିଛି । ଇଏ ବହୁତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର କେତେ ରିଗାର୍ଡ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଅନେକଙ୍କୁ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ମନେ ପଡିଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭିତରେ-ଭିତରେ ଅନେକ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ । ଏବେ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେଉଁ ଚିତ୍ର ସବୁ ଅଛି, ସମସ୍ତଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ କେତେ ମେହନତ କରାଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁଛ ଇଏ ଭଲ ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ତ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁମାନେ ଯେତିକି ଜ୍ଞାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସେହି ଅନୁସାରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଗୀତାର ଭଗବାନ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ଏହା ଏକମାତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ । ଅଲଗା-ଅଲଗା ନୁହେଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ଯଦି ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଗଲ, ତେବେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ବୋହିଯିବ । ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ପିଲାମାନେ ବିକାରୀ ହୋଇ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲେ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଜ୍ଞାନ ଦରକାର । ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ମନନ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦରକାର । ଏଠାରେ (ମଧୁବନରେ)ତ ତୁମକୁ ବହୁତ ସହଜ, କୌଣସି ଗୋରଖଧନ୍ଦା, ହଙ୍ଗାମା (ଗୋଳମାଳ) ଆଦି ନାହିଁ । ବାହାରେ ରହିଲେ ଧନ୍ଦା ଆଦିର କେତେ ଚିନ୍ତା ରହୁଛି । ମାୟାର ତୁଫାନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସୁଛି । ଏଠାରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାରର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବହୁତ ଏକାନ୍ତ ରହିଛି । ବାବା ପୁଣି ବି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବାବା (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଲାବାଲା ତ ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ଏଥିରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସାଥିରେ ବସିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଙ୍ଗୁଳି (ସେବାରେ ସହଯୋଗ) ଦେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସେବାଧାରୀ କୁହାଯିବ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ମାୟାର ଅଧୀନ ହୋଇ ନିଜେ ସମସ୍ୟା ଭିତରେ ଥାଆନ୍ତି ସେମାନେ ଯଜ୍ଞର ମଧ୍ୟ କ୍ଷତି କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଅପସେବା କରିବା ସହିତ ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ - ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ ହେଲେ ତାଙ୍କର ଦାସ-ଦାସୀ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରୁ ହିଁ ହେବେ । ଏସବୁର ଆଧାର ହେଉଛି ପାଠପଢା । ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସିର ସହିତ ଛାଡିବାକୁ ହେବ, ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିମନ୍ତେ ସମୟ ତ' ବହୁତ ମିଳୁଛି । ଜ୍ଞାନ ବୁଝିବାକୁ ତ ଏକ ସେକେଣ୍ଡ ସମୟ ଲାଗେ, ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ଅଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇପାରିବ । ସେଠାରେ ତ' ପ୍ରଜା ବହୁତ ହେବେ । ତେବେ ଏହି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ଯଦି ଗ୍ଲାନି କରିଲେ ତେବେ ବହୁତ ପାପ ହେବ । ଏକଦମ୍ ଯେପରି ରସାତଳକୁ ଚାଲିଯିବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯିଏ ବସି ନିଜର ପୂଜା କରାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜକୁ ପୂଜ୍ୟ କିପରି କହିପାରିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା, ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ହଠଯୋଗ

ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରାଣାୟାମ ଇତ୍ୟାଦି କରିବା, ତାକୁ ହିଁ ଶାନ୍ତି ଭାବୁଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ଅଛି, ତାହାର କାହାର-କାହାର ମୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ହୋଇଯାଏ । ପ୍ରାପ୍ତି ତ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପକାଳର ଶାନ୍ତି । ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନର ସୁଖକୁ ଅଳ୍ପକାଳର କାକ ବିଷ୍ଠା (କାଉର ମଳ) ସମାନ କହିଥା'ନ୍ତି ସେହିପରି ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ଅଟେ । ତାହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପକାଳ ନିମନ୍ତେ । ବାବା ତ ୨୧ଜନ୍ମ ନିମନ୍ତେ ତୁମକୁ ସୁଖଶାନ୍ତି ଉଭୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ (ତ୍ରେତାର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ) ରହିଥା'ନ୍ତି । ଯାହାର ଯେଉଁଭଳି ପାର୍ଟ ଅଛି । ତେବେ ସେମାନେ ଏତେ ସୁଖ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ (ସ୍ୱର୍ଗରେ) ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପଦ ରହିଛି ନା । ଦାସ-ଦାସୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଭିତରକୁ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଲଗା-ଅଲଗା ମହଲ ଥିବ ନା । ଦେଖିବାର କୌଣସି ସମୟ ଥିବ । ଯେପରି ଦେଖ ପୋପ ଆସୁଛନ୍ତି ତ ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ଲୋକ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ବହୁତ ବାହାରିବେ, ଯାହାଙ୍କର ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ରହିବ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ମନୁଷ୍ୟ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଯିବେ । ଏଠାରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଦର୍ଶନ କିପରି ହେବ ? ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା ।

ଏବେ ଦୁନିଆ କିପରି ଜାଣିବ ଯେ ଏହା ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ତୀର୍ଥ ଅଟେ । ଦିଲୱାଡା ପରି ମନ୍ଦିର ବୋଧହୁଏ ଆଖ ପାଖରେ ଆହୁରି ଥିବ, ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ । ତାହା କିପରି ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ତା'ଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଣି ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବାରେ ଲାଗିଯିବେ । ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି ନା — ଏହା କରିବା ଉଚିତ୍, ଏପରି କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏକଥା ତ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ଯେ ଏମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷାଦାତା କିଏ । ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାରେ ବହୁତ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ଏହା ଉପରେ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । କହୁଥିଲା ବାଘ ଆସିଲା - ବାଘ ଆସିଲା... । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଲା କି ଆସିଲା ତେବେ ବି ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏବେ ତ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ରହିଛି । ମୃତ୍ୟୁ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଆବର୍ଜନା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାକାର ଗାଈ ଏବଂ ସେଠାକାର ଗାଈ ମଧ୍ୟରେ ବି ଅନେକ ଫରକ ରହିବ । କ'ଣ ସତରେ କୃଷ୍ଣ ଗାଈ ଚରାଉଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ତ କ୍ଷୀର ହେଲିକପ୍ଟରରେ ଆସୁଥିବ । ଏହି କିଚଡପଟୀ (ଗୁହାଳ, ଗୋବର ଇତ୍ୟାଦି) ଦୂରରେ ରହିଥିବ । ଘର ସାମ୍ନାରେ ଅପରିଷ୍କାର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି, ଯାହା ପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । କେତେ ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ସେଣ୍ଟରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ଦେଖି କେତେ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଫୁଲମାନେ ବାହାରୁଛନ୍ତି (ପିଲାମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ଆସୁଛନ୍ତି) । ଯେଉଁମାନେ ଫୁଲ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଫୁଲ ଭାବୁଛନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ କେତେ ରାତି-ଦିନ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ କେତେ ଉଚ୍ଚ । ଆଗରୁ କିଛି ହେଲେ ଜାଣି ନଥିଲେ । ଏବେ କେତେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ତ ସବୁ ସମାଚାର ଆସୁଛି । କାହାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି କାହାର ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଟ୍ରେଟର୍ (ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ) ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛନ୍ତି । ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଥାର୍ଡକ୍ଲାସ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ ଅଛନ୍ତି । ଟିକିଏ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଗଲା ତ' ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବାବା ହୋଇଗଲୁ । ପରିଚୟ ତ ନାହିଁ ଯେ କିଏ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଥିବା ବାବାଙ୍କର ବହୁତ-ବହୁତ ରିଗାର୍ଡ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ସଫଳ କରିବାକୁ ହେବ, ପାଠପଢା ଉପରେ ପୂରା ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତା' ଉପରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ବିଘ୍ନ ରୂପ ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପସେବା କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଅହଂକାରରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ନିରାକାର ଏବଂ ସାକାର ଦୁଇଟିଯାକ ରୂପର ସ୍ମାରକୀ ଦିବସକୁ ବିଧିପୂର୍ବକ ପାଳନ କରୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଦୀପାବଳୀ ହେଉଛି ଅନେକ ଅବିନାଶୀ ଜାଗ୍ରତ ଦୀପମାନଙ୍କର ସ୍ମାରକୀ ପର୍ବ । ତୁମେ ଚମକୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଦୀପର ଶିଖାଭଳି ଦେଖାଯାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ଚମକୁଥିବା ଆତ୍ମାରୂପକ ଦିବ୍ୟଜ୍ୟୋତିର ସ୍ମାରକୀ ଭାବରେ ସ୍ଥୂଳ ଦୀପର ଜ୍ୟୋତି ବା ଶିଖାକୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ପଟେ ନିରାକାରୀ ଆତ୍ମ ସ୍ୱରୂପର ସ୍ମାରକୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟପଟେ ତୁମମାନଙ୍କର ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତର ସାକାର ଦିବ୍ୟ ସ୍ୱରୂପର ସ୍ମାରକୀକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରୂପରେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରକୃତ ଦୀପମାଳା ବା ଦୀପାବଳୀ ହିଁ ତୁମକୁ ଦେବପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ସ୍ମାରକୀକୁ ନିଜେ ହିଁ ପାଳନ କରୁଛ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନକାରାତ୍ମକୁ ସକାରତ୍ମକରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ଭାବନାକୁ ଶୁଭ ଏବଂ ବିଶାଳ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***